

דרום אמריקה - סיפור מסע III ברילוצ'ה ואזור האגמים הארגנטינאי + פטגוניה

אני יושב כעת ב-Puerto Natales, הנקודה הכי רחוקה שכנראה נגיע אליה בטיולנו. זו עיר קטנה וחיבה המצויה בקצה הדרומי מערבי של היבשת שהתפרסמה בזכות פארק מאד ידוע השוכן בקרבתה - Torres del Paine. מחר נתחיל את הטיול בו ולכן עליו אספר אחר כך. הרבה ישראלים ממשיכים עוד דרומה לאי הגדול הדבוק לקצה היבשת - "ארץ האש" - ולעיר אושווייה שמצויה בו שהיא העיר הכי דרומית בעולם, אבל אני חושש שאין לנו זמן לכך (זה אמור להיות מקום יפה, אך הסיבה העיקרית שנוסעים לשם היא על מנת לאמר לאחר מכן ש"היינו בעיר הכי דרומית בעולם").

הפעם האחרונה שכתבתי לכם היתה בפוארטו מונט. למחרת שליחת המכתב טיילנו בעיר לעבר שוק האומנות והדייגים הקרוי שוק אנחלמו (Angelmo). שוק זה מתמחה בדברי צמר, בד ועץ. קניתי לי כובע צמר חם לדרום הקר. אך עיקר האטרקציה אותו יום היתה שוק הדייגים שם מבשלים בחוץ בדוודים ענקיים כל מיני שרצים שנישלו מן הים באותו בוקר: צדפות, דיונונים, סרטנים ועוד המון דברים לא מזוהים ומסריחים. כמו בשוק בצלאל, עומדים בחוץ עשרות שדלנים שלוחצים עליך לאכול אצלם. אנו הסתפקנו בסיור בלבד עם עיניים פקוחות ואף סגורבוסוף הלכנו לאכול במסעדה נורמלית עוף ופירהף אכן, הרבה פחות הרפתקני אבל טעים ובטוח.

למחרת נסענו מרחק של כמאתיים ק"מ מזרחה לברילוצ'ה שבארגנטינה. עשינו זאת בסיור יקר אבל מהנה מאד: מזג האוויר היה משגע והיתה ראות מעולה. במהלך חלק ניכר מהנסיעה ליווה אותנו במלוא הדרו מראהו של הר הגעש אוסורנו, הר בעל צורת חרוט מושלמת (כמעט) המכוסה שכבת קרח ושלג בחציו העליון ובעל נוכחות מאד מרשימה. התוואי בו עובר המסלול יפהפה. עצרנו שוב במפלי פטרוהו (בהם, כפי שסיפרתי במכתב קודם, ביקרנו באופן עצמאי ארבעה ימים קודם לכן), אך לרבע שעה קצובה ולא לשעתיים כפי שהיה בביקור הקודם. הפעם קבלה חוויית המפלים המרשימים הללו חזק בזכות ההר האדיר הזה, אוסורנו, שנשקף בדיוק מאחוריהם. כשהינו שם ארבעה ימים קודם לכן לא ראינו רמז להר כיוון שהוא היה מכוסה עננים. זה היה מדהים - כאילו מאז ביקורינו הקודם בא מישוה ותקע אותנו שם. המשכנו לעבר "אגם כל הקדושים" אותו חצינו בשייט יפהפה של שעתיים. המשכנו באוטובוס לעיירה בת 65 תושבים שם ישנם עוד מפלים נהדרים ואח"כ עברנו את הגבול לארגנטינה: מעברת, אוטובוס ושוב ספינה. בשייט השלישי והאחרון היו נופים וצבעים מהממים. כמו כן, לאורך כל הדרך ליוו אותנו שחפים שקבלו הרבה מאד חתיכות לחם וביסקוויטים ובתמורה הפליאו במפגני תעופה ושייט.

המסע הסתיים באוטובוס לכיוון העיר. באוטובוס היה מדריך, צרוד מאד, שהמליץ לנו על מקומות לאכול, לטייל, לקנות שוקולד ועוד בעיר האירופאית הזו. הוא המליץ לנו לגור באכסניית נוער שנפתחה לא מזמן, 5 ק"מ מהעיר. קבלנו את עצתו ולא התחרטנו. מדובר בבית עץ מוקף גינה ששכר בחזר ארגנטינאי בגילנו בשם מרסלו שחזר לא מכבר מטיול ארוך מאושווייה שבדרום היבשת עד אלסקה. "אלסקה" הוא גם שם המקום. הבחור נחמד, משעשע, דובר אנגלית ושופע אינפורמציה על מה ניתן לעשות בעיר ובאזורים הסמוכים לה. בילינו במקום הזה תשעה לילות והיה פשוט נפלא. היו שם עוד בחור ניו זילנדי בשם סקוט (שכבר שהה שם חמישה שבועות והפך מאורח לשותף זמני עד שהוא ימשיך במסעו בן שלוש השנים בעולם), שלושה גרמנים וצרפתי אחד. אנו היינו הישראלים הראשונים שם (הישג מדהים ביבשת שכמות הישראלים בה נראית לעיתים גדולה מכמות המקומיים). לפי כמות ההמלצות שפזקנו בע"פ ובכתב בספרי המטיילים ונכתוב גם בספרי המטיילים בארץ, אנו בוודאי לא נהיה האחרונים.

למחרת היה יום סידורים ואוכל. הסיפורים על הברשים, גלידות, עוגות ומעל הכל שוקולדים של ברילוצ'ה יצאו למרחוק. את השוקולדים המיוצרים בברילוצ'ה ניתן להשיג רק שם; אפילו בבואנוס איירס לא ניתן להשיג שוקולד ברילוצ'ה אמיתי. הסטייקים היו אכזבה: הם היו טעימים, אך לא יותר מזה, ולא הצדיקו את האגדה על הברשים הארגנטינאיים. נקווה שבבואנוס איירס ישתפר המצב. הגלידות היו מעולות ויותר מגוונות ועשירות מה"מנוליטוס" של הארץ. השוקולדים אכן טעימים מאד ושונים מן השווייצרים או הבלגיים ונמכרים בחתיכות גסות וגדולות (אבל גם בפרלינים) אך הם מאד יקרים ולא התעלו לרמת הציפיות שנוצרו בעקבות סיפורי העלילות עליהם. אגב, לגבי מחירים, בעוד שהלינה היתה מאד זולה (דולר וחצי ללילה), שוקולד או משקאות היו יקרים, ומחירם היה לפעמים שקול ל-3 ימי לינה! בערב הדלקנו נרות (בר)

שמיני) עם כל התיירים הצעירים ומרסלו והם תרגלו את השירים שלימדנו אותם ערב קודם לכן. נראה היה שהם כבר שלטו בסיפור של המכבים, החשמונאים, היוונים וכו'.

רוב השהות בעיר הוקדשה לטיולים בסביבה: הר הקמפניירו שדורש טיפוס מאמץ אך קצר ונשקף ממנו נוף מדהים ביופיו של אגמים ואיים רבים. המליץ לנו על כך יהודי איטלקי שחי בברילוצ'ה ודובר עברית (הוא גר בעבר שנתיים ברחובות) שאמר שזו הפנורמה הכי יפה בעולם שהוא מכיר (ואכן הפנורמה מרהיבה). המשכנו לג'או ג'או שזה אזור יערי ליד הנמל שגם הוא יפה בצורה שלא תאמן - כאילו נלקח מתוך פוסטר. יש שם מלון נטוש, ענק ויפה, שסגור כבר 15 שנים מכיוון שנחוצים שמונה מיליון דולר לשיפוץ. הערב הוקדש למסעדה זולה וטובה שהמדריך הצרוד המליץ עליה ושארית הערב עברה בתרגום המון בדיחות לאנגלית לחבר'ה שבאכסניה שהתפוצצו מצחוק. היה כבר מאד עמוס שם כיוון שחבורה גדולה של ארגנטינאים הגיעה. אנשים ישנו על הרצפה בסלון, במטבח, במעברים, אבל באמת היה נפלא והאווירה חופשית, ביתית וחמה.

למחרת נסענו לטיול להר טורנדור. הנסיעה ארוכה ומייגעת אבל יש תמורה: זהו הר עצום מכוסה בקרחון שלמרגלותיו משתרע קרחון שחור ענק (הצבע השחור של הקרחון בן 12 מיליון השנים נוצר בשל האפר והאדמה שכיסו אותו). טיפסנו על אחד מהקירות התלולים שלו במעלה נהר שזורם על המדרון: במורד הקיר המאונך הענק נפלו עשרות מפלי מים גבוהים; וכאשר אני אומר "נפלו" אני מתכוון אכן לנפילה כיוון שהקיר היה מאונך לחלוטין. למרגלות הקיר היו כמה איי קרח ובמקום מסוים גם נוצר גשר מקרח (אני מקווה שהתמונה תצא). עמדתי שם כמה שניות והתכסיתי מיד במי קרח שניתזו מן המפל שנפל בסמוך. המראה היה באמת מדהים, רק חבל שהמדריך המעצבן לא הסביר טוב באנגלית את סיפור היווצרותם של הקרחונים הללו. אגב, פגשנו בטיול הזה פנסינר מת"א שהיווה חידוש מעניין בנוף המטיילים הישראלי.

באותו ערב נחוג הסילווסטר: חגגנו את זה באכסניה בארוחה מצויינת: הודו, תפוחי אדמה מתוקים, סלט פירות נפלא שהכינה אמא של מרסלו שהגיעה לביקור מבואנוס איירס, עוגות ושמפניה טעימה מאד. כל האורחים במקום השתתפו בחגיגה שהיתה שמחה ומלהיבה והסתיימה בפאב סמוך המצוי על חוף האגם. הלכנו לישון בבוקר (מה שאומר שלמחרת קמנו אחרי הצהריים אל יום בטלה מאד קצר).

נוצר קשר חברות עמוק בינינו לבין הבחור הניו זילנדי סקוט. יצאנו ביחד לטיול מאורגן שכלל שייט ליער האדום ולאיי ויקטוריה. היער האדום הוא יער יפהפה שיש בו אורנים בעלי גזעים אדומים (בצבע חמרה). ביער זה צילם וולט דיסני את הסרט "במבי" (כלומר, צילם ואחרי זה צייר את הסרט לפי הצילומים). האי ויקטוריה הוא אי גדול בלב האגם שלחופו שוכנת ברילוצ'ה, שם יש יערות אורנים (מסוג אחר) יפהפיים וגם תצפיות על האגם ועל האיים האחרים בו. זה היה יום יפה, שקט וקל. לא כך היו שני הימים הבאים בהם החליטו חלק מהחברה האחרים לכבוש הר אחר באזור - הר הקתדרל. מדובר בהר שניתן לעשות עליו מסלול קצר של יום אחד, או מסלול ארוך יותר של יומיים-שלושה (ביומיים זה קשה, בשלושה זה סביר). אנו עשינו את זה עם מוצ'ילות הענק על הגב ביום וחצי וכל חששותי התאמתו. זה היה מסע מפרך וקשה בצורה שלא תאמן באזורים יפהפיים שנהננו מיופיים תוך כדי ריצה, התנשפות וניגוב זיעה. בקיצור - שטות אמיתית שכללה בעיקר הליכה לשם הליכה. התאורים שנתן לנו סקוט היו מדויקים אך הערכות הזמן שלו היו אופטימיות מדי - מה שעשה גוש הבשר הניו זילנדי הענק הזה בארבע שעות, למשל, לקח לנו חמש ורבע שעות. נגררנו במעלה ההר עד לרפוחייה הראשונה השוכנת ליד אגם יפה (רפוחייה היא מקלט בספרדית; מדובר בבתי הארחה פשוטים הממוקמים בהרים ובמקומות נידחים אחרים לאורך מסלולי טיול שנמשכים כמה ימים). אכלנו שם ארוחת צהריים (ב-19:30!) והמשכנו לעלות לעבר פסגת ההר, היכן שכבר יש איזורי קרח ועוד אגם קטן נוסף (שחיקה בצורתו את הכינרת). המשכנו בטיפוס עד לקצה ההר משם נשקף נוף מדהים על הסביבה - ניתן היה לראות אפילו את קצה הר הגעש אוסורנו שבצ'ילה (את החלק הלבן שלו)! מהפסגה השקפנו על העמק אליו ירדנו לישון - מדובר בעמק מאורך, מוקפה ביער, שהתפתל בו נהר. התחלנו בירידה התמימה שהתגלתה עד מהרה כמסוכנת ונבזית מאין כמוה! היא היתה תלולה והאדמה היתה מאד לא יציבה: הסלעים הכי גדולים שנראו כיציבים זזו תחת הרגל כאשר נשענו עליהם. אבנים הדרדרו כל הזמן ורוב הירידה היתה גלישה בתוך החול כאשר הנעליים והבגדים מתמלאים בחול ובאבנים כל הזמן. בסוף הגענו עם ברכיים רועדות ליער והמשכנו לעבר העמק שם גילינו שמדובר בביצה ענקית! פשוט בוץ עמוק ונוזלי שאיננו מאפשר שינה, כפי שתכננו. נוטפי בוץ דידינו חזרה לתוך היער וישנו בשני שטחים קטנים שאפשרו שינה איכשהו. מכיוון שהשעה היתה אחרי 23:00 וכבר החשיך (מחשיך מאד מאוחר פה) לא יכולנו להפך מקום שינה אחר. כיוון שהיה מדובר במדרון ההר אז תוך כדי השינה בלילה מצאתי את עצמי מקופל בתנוחה עוברית בתחתית האוהל, או על חיים (שישן נמוך יותר ממני). בקיצור - שינה בתנאים לא של מלון, אבל כיוון שהיינו הרוסים - ישנו!

למחרת, כאשר קמנו בבוקר והתחלנו ללכת, גילינו כעבור רבע שעה אזור נוח מאד ביער שם ישנו כעשרים איש! אבל, לא יכולנו לדעת את זה. המשכנו בהליכה האינסופית לאורך העמק ובמעלה ההר שממול עד שהגענו בצהריים לפסגה ממנה נשקף נוף מרהיב על הסביבה. שוב - השקפנו על הירידה הבאה ועל העמק אליו ירדנו (שם היה אגם ולידו רפוחייה שנייה). נחנו - אכלנו קצת והתחלנו בירידה ששוב התגלתה כמעצבנת ומסוכנת ושוב הסתיימה ביער (יפה ושונה) שאחריו היתה ביצה. פעמיים קרה לי שהנחתי רגל על הקרקע והרגל נעלמה לי עד הברך בתוך הבוץ. כשהגעתי לרפוחייה פשטתי את המכנסים, הגרביים והנעליים ועשיתי כביסה באגם הקר. זה שיפר את המצב לשעה שעתיים בלבד! ב-16:00, לאחר סטלבט אדיר, התחלנו בהליכה לאורך הנהר לעבר הכביש שסומן במפה כ"דרך לאומית מספר 237" והתגלה כדרך עפר. ההליכה היתה ברובה קלה, אך ארוכה מאד ונאלצנו לרוץ מבלי שנוכל לעצור בפינות החמד שזרועות לאורך הדרך. היה קטע של גשר מצחיק ומט ליפול הקשור בחבלים שעבר מעל הנהר ולא היה ברור אם עלינו לעבור אותו או לא. הוא נראה כאילו הוא עומד ליפול בכל רגע. עוד אנו מתלבטים וחבורה של כעשרה ארגנטינאים נמציים באה ועברה מעל הגשר ביסף, בדרכם אל אותו כביש אליו צעדנו. עברנו אחריהם והמשכנו בדרך. בשלב מסויים מיכל ואיציק הלכו לפנינו וחיים ואני מאחורה. המשכנו בדרך עד שהדרך לאט לאט נעלמה וכך גם סימוני השבילים של "החברה להגנת הטבע" הארגנטינאית. באורח פלא הגענו ארבעתנו לאותו מקום. הכמויות הרבות של טביעות רגליים במקום אליו הגענו העידו על רבים אחרים שתעו בדרך כמונו (בלילה סיפר לנו מרסלו בבית ההארכה שגם הוא איבד באותו מקום את הדרך). אותה חבורה של ארגנטינאים הצילה אותנו בפעם השנייה והובילו אותנו לדרך הראשית (האמת היא שחזקנו אחורה והיינו מגיעים לכך בעצמנו, אבל במקרה הם עברו לידנו בדרך הנכונה ואיציק ששוטט בסביבה שמע אותם). הדרך הראשית היתה גדולה מאד ולא ברור היכן היא התחילה ואיך כולם מפספסים אותה. בקיצור, רצנו לעבר הכביש מתוך תקווה לתפוס אוטובוס שבדיעבד התברר שהוא לא עבר שם בכלל בשעה היעודה. בלית ברירה התחלנו לצעוד על הכביש הנידח הזה לעבר ברילוצ'ה, מרחק של שישה ק"מ עד לצומת שבה עוברים האוטובוסים. זה לאחר כ-25 ק"מ מתישים שעשינו באותו יום ובשעה 22:00! אוטו בודד שעבר שם לא עצר לנו טרמפ ורק כיסה אותנו בענן אבק. בסוף עצר לנו טנדר, אחרי 5 ק"מ הליכה, שהסיע אותנו עד לאכסניה. זכינו לקבלת פנים חמה מאד ממרסלו, סקוט ושאר החברה שהיו שם. הם כמוכן לא הבינו למה זה לקח לנו כל כך הרבה זמן.

יום המחרת התחיל כמוכן מאוחר מאד והוקדש לכביסה, קצת קניות, מנוחה ובערב יצאנו כולנו + סקוט, מרסלו ובחורה גרמניה למסעדה סינית. היה באותו יום מרתון בעיר והיתה אוירת חג וקרנבל. זה היה סיום מוצלח לשהותנו בעיר הזו. החלפנו כתובות וטלפונים עם החברה שם והבטחנו להפיץ את שם המקום ברכים. באותו לילה הלכנו לישון בשעה 3 לפנות בוקר וקמנו כעבור שעתיים. נפרדנו בחשיכה מסקוט (מרסלו היה חולה) ונסענו העירה לקחת את האוטובוס דרומה.

כעת מתחיל סיפור של נסיעה שנמשכה שלושה ימים. בתחילה נסענו דרומה באוטובוס מרקטע, בלי אקזוז, עם שני נהגים מעצבנים שצפרו כל הזמן בלי שום סיבה נראית לעין והתחלהפ במקומות תוך כדי נסיעה! עצרנו בכל מיני חורים שקשה להאמין שאנשים חיים בהם. הנסיעה החלה ברבע לשבע בבוקר וב-3 אהה"צ הגענו לעיירה בשם אסקוול המרוחרת רק 260 ק"מ מברילוצ'ה!!! אתם מבינים כמה מהר נסענו? בסוף הגענו ב-2 אחר חצות לעיר קומודורה-ריוודוויה בדרום (השעה בה היינו אמורים להגיע היתה 22:30). אכלנו קצת, פרשנו מזרונים על הרצפה בתחנת האוטובוסים והלכנו לישון. בבוקר קמנו וניגשנו למשרד הכרטיסים כדי לקנות כרטיסי המשך לעיר הבאה במסע - ריו-גז'גוס. למרבה הפלא, לא היו כרטיסים, אבל אמרו לנו שיש אוטובוסים גם מעיירה סמוכה קטנטנת העונה לשם המצחיק קאלטה אוליבייה. נסענו לשם באוטובוס מימי המנדט בנסיעה מאובקת ומעייפת בת שעה. מה שמצחיק היה שהחור הנורא ושכוח האל הזה התגלה כאחד ממרכזי האוטובוסים החשובים באזור והיה שם מגוון גדול של אוטובוסים. בשלב זה כבר היינו כמעט תריסר ישראלים (הם נמצאים בכל מקום!). בילינו את הזמן עד לערב (אז יצא אוטובוס ההמשך) ברביצה בטרמינל העלוב ובחיפוש מקום פתוח לאכול (גם יום ראשון וגם סייסטה זה שילוב לא טוב). בסוף מצאנו מקום קטנטן בו אכלנו סטייק מעולה. חלק מהזמן שרפנו על חוף הים שם בדיוק תפסו כריש ועל סירות דייגים שעגנו מול החוף השתזפו כלבי ים שפשוט קפצו עליהן מהים כדי להסטלבט! בסוף, לאחר ארוחת ערב שהתבססה בעיקר על אמפנדות (הבורקס הארגנטיני), עלינו על האוטובוס המפואר מאד (שרותים, סרט וידאו, כמו במטוס) לריו-גז'גוס. הדרך עברה בלב המשטחים האינסופיים של פטגוניה - חבל הארץ הדרומי של ארגנטינה וצ'ילה. זהו חבל ארץ מישורי ושומם ברובו, עצום בגודלו ומיושב בצורה מאד דלילה. השמש שקעה לקראת חצות ומראה השקיעה מעל המשטחים האינסופיים היה מהמם (צבעי כתום, אדום וצהוב צבעו את השמיים).

התעוררנו בבוקר בריו-גז'גוס ויצאנו לסידורים (טיסות, אוטובוסים וכאלה). כשנכנסנו לבית קפה לאכול משהו אני רואה שם בחור ששרת יחד אתי במחלקה בצבא בשלוש השנים האחרונות! כל שאר החברה פגשו כבר מכרים פה ואני לא פגשתי אף אחד שאני מכיר ממש ולכן היתה זו הפתעה טובה. מאותו רגע עד עתה אנו בינתיים חמישה (הגרעין של חיים, מיכל ואני + הבחור הזה עמי + בחור אחר, איזי שמו, שחי בצ'ילה 5 שנים ולכן מדבר ספרדית שוטפת, דבר שכלל לא מזיק פה). בצהריים עלינו על אוטובוס (מהסוג המחורבן) לעיירת גבול עם צ'ילה (עיירה נידחת בשם ריו-טורביו שירוחם

נראית על ידה כמעצמה) ובדרך עברנו על פני עוד ועוד ישובים עלובים שמתחילים ככה סתם בלב השממה הפטגונית ונגמרים כעבור עשרים מטר בערך. היה קטע שהאוטובוס עצר לו באמצע הכלום והוריד נוסע זקן. הנוסע פשוט החל ללכת לעבר האופק מבלי שראינו שום מטרה אליה הוא יכול היה ללכת! בסוף, אחרי שהאוטובוס החל ליסוע, ראינו, חברי מאחורי קפל קרקע, איזשהו בית שאליו הוא כנראה הלך - בית קטן בערבה.

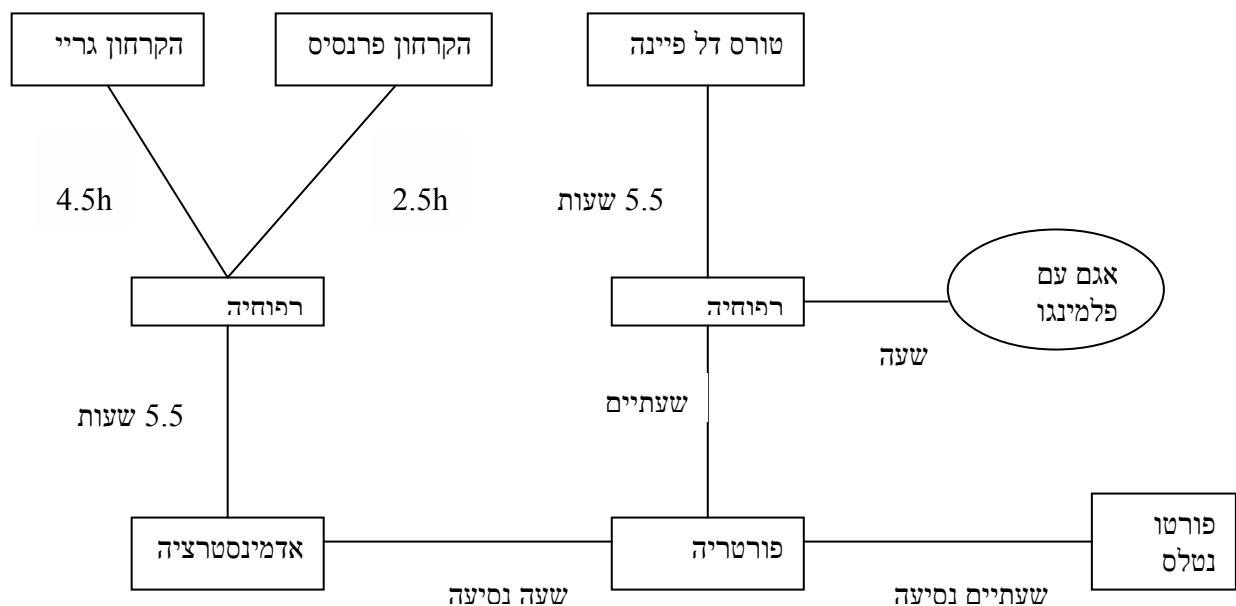
עברנו במהירות את הגבול לצ'ילה והגענו לעיר בה אנו נמצאים כעת – פורטו נטאלס. רק ירדנו מהאוטובוס, באה לקראתנו הבת של אחת ממנהלות בתי ההארכה פה, אמרה שלום ועדכנה אותנו שאצלם מלא אבל אפשר ללכת למקומות האלה והאלה וכדאי לטייל פה ושם וכו'. היה בפרוש נחמד לחזור לנחמדות הצ'יליאנית אחרי ארגנטינה (הארגנטינאים נחשבים להכי סנובים ברחבי דרום אמריקה). אנו עכשיו יושבים בסלון הרחב של המשפחה אצלה אנו גרים - חמשתנו + עוד 11 ישראלים צוחקים ומשתוללים (7 מתוכם מכרים ותיקים, 4 האחרים החלו לטייל הרבה לפנינו ולכן חדשים עבורנו). אני הולך להצטרף אליהם (אין לי מושג איך המשפחה המארחת סובלת את הרעש הזה). המשך דיווח אחרי טיולינו.

קלפטה, ארגנטינה, 19/9/1990

הרבה עבר עלינו! נתחיל מההתחלה: למחרת היום בו כתבתי את החלק הקודם היינו אמורים לצאת לשייט בין הקרחונים באזור פה. קמנו לצלילי סערה שהשתוללה בחוף. הרוחות הנוראות באזור זה מגיעות עד 100 קמ"ש ומכיוון שלרוב הבתים פה יש גגות פח (בעוד שבבית הקברות המקומי, כל משפחה נקברת באחוזת קבר משלה שזה בית אבן מוצק) הרעש רב. השייט בוטל ואנו זכינו ליום חופשה מאונס. למחרת תכננו לצאת לפרק הפיינה המצוי שעתיים נסיעה מהעיר. ערכנו קניות למסע ולמחרת, בבוקר סוער קר וגשום, יצאנו בלב כבד לעבר האוטובוס. היינו מבואסים קצת כיוון שמזג האוויר הרע בעיר העיד על מזג אוויר גרוע שבעתיים בפארק הפרוץ לרוחות, וגם מכיוון שעד היום שהגענו היו לפחות שמונה ימים רצופים של מזג אוויר נוח. היינו שבעה: חמשתנו ועוד שניים שהצטרפו בעקבות סיפור מאד מצחיק (זוג נשוי בגילנו ושמם ענת וערד נבט). כמו כן היו על האוטובוס שלושה חברה נוספים בוגרי סירת + עוד כמה ישראלים אחרים וכמובן אנשים שהם לא ישראלים, אבל לא הרבה.

משנכנסנו לפרק זכינו לקבלת פנים של ננדויים (חיות הדומות ליענים) וגוואנקות (קרובות משפחה של הלמה). הרוחות הן מדהימות וכמעט שהעיפו אותנו ממקומנו! יש בפרק זה שני מסלולים אפשריים: "הקפי" - מסלול המקיף את הפארק ואורך, במזג אוויר טוב, חמישה ימים, ו"כוכבי", מסלול דמוי כוכב האורך ארבעה ימים. במסלול הכוכבי הולכים המון קילומטרים, אך אפשר להשאיר את המוצ'ילה הכבדה ברפוחיות מבלי להסחב איתה לאורך כל הדרך. במסלול ההקפי הולכים כל הזמן עם המוצ'ילה על הגב, אבל בממוצע הולכים פחות כל יום. המסלול ההקפי נועד למי שהצבא לא הספיק לו, אבל גם המסלול הכוכבי, שאנו עשינו, הוא לא בדיוק טיול נינוח.

המסלול שעשינו התנהל כך :

יום ה': האוטובוס יוצא בשיש וחצי בבוקר מהעיר. כעבור שעותיים של נסיעה דוממת בה כולם או ישנים או נועצים מבט אומלל במזג האויר שבחוץ, מגיעים לכניסה לפארק - הפורטריה. שם יורדים בין היתר שלושה החברה מהסיירת שמתחילים את המסלול ההקפי (אותו יסיימו כעבור 5 ימים באדמינסטרציה). אנו ממשיכים עוד שעה פנימה אל תוך הפרק ויורדים באדמינסטרציה. שם אנו קונים מפה של הפרק ומקבלים הסברים על המסלול. אנו מעמיסים את המוצ'ילות ויוצאים לדרך בת 18 הק"מ וחמש וחצי שעות לרפוחיה. הדרך בהתחלה מישורית ומשעממת, אבל לאחר מכן מתחילה להיות יותר מעניינת. אנו מגיעים בסביבות 16:30 סחוטים לרפוחיה האומללה (צריף עלוב ומטונף, עם דרגשי שינה דוחים). מיכל מודיעה שאין היא ממשיכה לקרחון פרנסס; אחריה נסחפים ענת וערד וגם הצלע החמישית שלנו - איזי. לכן - חיים, עמי ואני לוקחים צידה קלה ויוצאים בדרך לקרחון פרנסס. הדרך מאד יפה ועוברת בלב יער ולאורך נהר וגם בתוך ביצות, כמו שמקובל פה. אחרי שעה מתחיל גשם סוחף שמרטיב אותנו כהוגן. עמי נשבר, מכריז שהספיקה לו טירונות אחת וחוזר. חיים ואני, נוטפי מים, מחליטים שאנו כבר מספיק רטובים ומלאי בוץ ולכן המצב לא יכול עוד להחמיר הרבה. המשכנו ללכת ובסוף, לאחר שהשביל נעלם (שוב - כמו שמקובל פה לסיים דרכים), הגענו אל מול הקרחון. כל הקרחונים שאני עומד לספר עליהם הם משטחי קרח ענקיים ומצויים על הקרקע, ולא גושי קרח שצפים במים כמו שאולי אתם מדמינים. באנגלית מבדילים בין שני הסוגים (הראשון נקרא glacier והשני נקרא iceberg). הקרחון הזה היה גוש קרח עצום שכיסה מדרון של הר ובקצהו הפך לנהר. אפשר לאמר שעמדנו מול נהר שחלקו העליון הוא קרח ולא מים. המראה יפה ומרשים, אך עומד להתגמד לנוכח מה שעוד צפוי לנו בהמשך. בדרך חזרה הספקנו להתייבש אך חצי שעה לפני שהגענו לרפוחיה החל כזה גשם נורא מלווה ברוח אימים שגרם לנו להגיע לרפוחיה עם ג'ינס כבד ספוג מים ונעליים שמוציאות בועות על כל צעד. מיותר לציין שברפוחיה לא היתה כל דרך להתייבש, למעט מגבות נייר... היה כבר כמעט חצות. אכלנו את האוכל הפושר שהשאירו לנו והלכנו לישון.

יום ו': תחילת ההליכה בת ארבע וחצי שעות לקרחון גריי. דרך מרהיבה ויפה. כעבור שעותיים וחצי נתגלה ממרחק, מעבר לאגם, הקרחון במלוא הדרו. המעבר מקרחון פרנסס לגריי היה כמו מעבר מווספה למרצדס. מדובר במשטח קרח עצום ברוחב 3 ק"מ ובאורך של עשרות ק"מ. מראה מדהים. בקרחונים שכאלה, משטח הקרח אינו ישר אלא מורכב מהמוני שפיצים בצורת מגדלים, כך שהמראה יפה ומרהיב הרבה יותר. התחלנו ללכת לעברו בדרך חתחתים מלאת בוץ וסלעים ובסוף נחנו לארוחת צהריים מאוחרת, אל מול הוד הדרו, כשלושים מטר ממנו. מקרוב נראה הקרח מרשים עוד יותר. יש אזורים בהם הקרח שינה את צבעו לכחול בגלל הלחץ הכבד עליו. ברחבי האגם שייטו כמה גושי קרח שניתקו מן הקרחון. התחלנו לחזור במהירות, ואכלנו ארוחת ערב חפוזה ברפוחיה. התחלנו ללכת ב-21:30 חזרה לעבר האדמינסטרציה. הסיבה לחפזון היתה האוטובוס שרצינו לתפוס למחרת ב-11 בבוקר מהאדמינסטרציה חזרה לפורטריה ולכן רצינו להספיק חלק מהדרך הארוכה עוד באותו יום. כיוון שהברכיים של עמי עשו צרות צרורות, סחבו לו מיכל וענת (שהלכו בלי מוצ'ילות) את המוצ'ילה והשיירה התנהלה בעצלתיים. כעבור שעותיים, משפחשיך, הקמנו אוהלים בלב השממה, כאשר הרוחות מעיפות אותם לכל עבר (גם אם אנו נשכבנו בתוכם!!). הלכנו לישון סחוטים. מפאת הרוחות והעיפות לא יכלנו לארגן שום דבר לאכול או לשתות, והפירות היבשים ששלה איזי היו כמו כוס מים במדבר. אגב מים, מה שטוב בטיוול פה זה שכל הזמן יש מים קרים וטובים לשתיה מהאגמים והנהרות. לפעמים יש יותר מדי מים ואז לא רק שותים אותם, אלא גם מורידים נעליים והולכים בתוכם (כמו שקורה בדרך הזאת בין האדמינסטרציה לרפוחיה).

יום ש': השכמה מוקדמת מאד והמשך תנועה לעבר האוטובוס. מה שנורא במסלול הכוכבי שעושים כל דרך פעמיים. בזמן ההליכה הנוראה הזו חלמתי על הג'חנן שבטח אכלתם באותו זמן בבית. באדמינסטרציה, אליה הגענו ב-10:30, פגשנו עשרות ישראלים. חלקם חזרו מן ההקפי וחלקם היו לפני תחילת הטיול (היה קל מאד לראות מי לפני ומי אחרי, לפי זיפי הזקן, הטינופת על הבגדים והצליעה ברגליים). לקחנו את האוטובוס בחזרה לפורטריה (עמי הצולע המשיך לפורטו נטלס) והתחלנו לקרטע לעבר הרפוחיה. לאורך כל הדרך היו עדרים רבים של גוואנקות - חיות חמודות. הגענו לרפוחיה ופגשנו שם, בין היתר, קיבוצניק לשעבר בן 34 שחי בניו-זילנד, עם חברתו, רופאה שוויצרית דוברת עברית ובעלת יופי בל יאמן. פה זכינו לקבל הוכחה נוספת לכמה שהעולם קטן. ההוכחה הראשונה באה ביום הראשון של הטיול - עמי פלט אז באדישות שיש לו דוד בשם אמנון טסה. זהו בן דוד של אבא שלי! 3 שנים שרתתי לידו באותו מקום ורק בקצה השני של העולם מתברר לי שהבחור בעל שם המשפחה הצ'כי הוא קרוב משפחה! שתי ההוכחות הבאות באו בזכות איתמר, הבחור מניו זילנד. מה כבר יכול להיות לנו במשותף עם בחור המבוגר בשמונה שנים מאיתנו שחי לו אי שם בין הכבשים של הארץ הרחוקה ההיא? תוך 5 דקות התברר שאיזי שרת בצבא עם אחיו הצעיר של איתמר. למחרת, רק כעבור 24 שעות ובמקרה, נפלו חיים ואיתמר זה בזרועות זה כמו שני אחים שלא התראו חמישים שנה (טוב - אולי אני קצת נסחף). הסיפור פה קצת ארוך: לפני 5 שנים טיילה בת דודה של חיים איפה שהוא בעולם, במשך 3 חדשים, עם בחור ישראלי שחי בניו זילנד. הם מאז בקשרים מעולים והיא פגשה את כל משפחתו. מכיוון שהוא לומד מחשבים, הוא היה בקשר הדוק עם חיים, אך הם מעולם לא נפגשו. הסתבר שזהו אח אחר של אותו איתמר. איתמר אפילו אמר לחיים: "אז זה אתה הבן דוד של רותי שלומד מחשבים?". מסתבר שאפילו

השוויצרית הזו מכירה את רותי, בת הדודה של חיים. חיים, שרצה לכתוב גלויה לבת דודה שלו, שינה את דעתו וכתב מכתב ארוך מאד במקום.

את היום חתמנו בהליכה קלה לעבר אגם עם פלמינגו. כשהגענו ראינו שני פלמינגו בלבד שהתעופפו ברגע שראו אותנו לעברו השני של האגם הגדול. שם ניתן היה לראות להקה גדולה של פלמינגו. לחיים, מיכל ולי לא היה כח לרדוף אחריהם וסתם נרבענו על החוף. שלושת האחרים המשיכו לעבר הלהקה וחזרו מבסוטים מאד.

יום א': תכננו ללכת לעבר האטרקציה המרכזית בפרק - "מגדלי הפיינה" (טורס דל פיינה). מדובר בשלושה הרים גבוהים, צרים וסמוכים שנראים כמו שלושה מגדלים עצומים. אבל - היה יום גשום וסוער מאד ולכן הוא עבר באכילה, בהמון שינה, משחקי קלפים והשתעממות. לפי עוצמת הגשם, היה לנו די ברור שגם למחרת לא נוכל לטפס. הלכנו לישון באוהל הרטוב והקר (אבל יש לציין שאוהל ה-\$270 שלנו היה בסדר).

יום ב': קמנו לבוקר סגרירי נוסף. היתה דילמה מאד קשה האם להתחיל את המסלול המפרך לעבר הטורסים או לא. המסלול הוא לעבר נקודת תצפית בה רואים את שלושת המגדלים מן התחתית שלהם ועד לראשם. הבעיה היא שביום מעונן לא רואים כלום. מן הרפוהיה ראינו שהטורסים מכוסים בעננים (ניתן לראות אותם מרוב חלקי הפרק) אבל החלטנו להמר לטובתם. התחלנו בהליכה וכבר בתחילת הדרך ראינו את רישומי יום האתמול: המון מים! גשר שעבר עד אתמול מעל הנהר הסמוך, נגמר פתאום באמצע הנהר! פשוט, הנהר התרחב לו פי 2.5! מיכל, שעברה ראשונה על הגשר (שעליו מותר לעלות רק אחד אחד), צעקה לנו כאשר הגיעה לסופו שיש עוד המון מים מלפנים! בלית ברירה הורדנו נעליים והלכנו בתוך מי הקרח על האבנים החדות - תענוג! בהמשך הדרך זכינו להמון בוץ טרי ורטוב. אבל למרבה המזל היה יום יפה מאד והרבה חיות הראו את עצמן: פרות וכבשים שמנות (שנמצאות בכל מקום), ארנבות, בואשים (חלק מהישראלים האחרים ספרו על התקלות מסריחה איתם), ציפורים מסוגים שונים וכמובן קונדורים. הקונדור - העוף הדורס הגדול בעולם - סוחט בכל פעם קריאות התפעלות בחולפו הרחק מעל ראשנו. גם כשהם עפים גבוה ניתן להבחין בגודלם הרב, אבל כבר ראינו כמה קונדורים שטסו נמוך למדי ואפילו על הקרקע (מאורע נדיר, כיוון שהם אינם מרבים לרדת מן ההרים שם הם מקננים). הדרך עצמה משגעת ועוברת בנוף מאד פראי מעל נהר שוצף וקוצף שזורם בתוך קניון תלול. לפי התאורים, הדרך היתה צריכה לארוך 5 שעות, עד לעליה האחרונה והקשה שנמשכת כחצי שעה. למרבה ההפתעה, הדרך היתה די קלה (למעט כמה קטעים בעלי קושי סביר מאד) וכעבור הרבה פחות מחמש שעות הגענו למרגלות אותה עליה אחרונה ומאיימת. גם זו התגלתה כעליה סבירה, שאם עוצרים מדי כמה דקות להחזיר נשימה, אז היא בכלל "בסדר". הבעיה היתה שתוך כדי הטיפוס (שבמהלכו רואים את קצות שלושת הטורסים מציצים מעל הרכס עליו מטפסים להשקיף), הבחנתי בענן כבד שרץ מהר מאד לעבר הטורסים. לכן, לא היה הרבה זמן להתמהמה בעליה. כאשר הגענו לראש הרכס, הופיעו מולנו במלוא הדרם שלושת הטורסים. "מכת ההפתעה" מהמראה המדהים ורב העוצמה היתה אדירה: אתה עומד מול 3 הרים עצומים, תלולים מאד וצרים, תחתיתם מכוסה קרח ולמרגלותיהם אגם גדול ואפור. כל המראה כולו נגלה רק כאשר מסתיים הטיפוס ואתה מרים את הראש בכבדות ופתאום מבחין בכך. במשך עשר דקות עמדנו מתפעלים מהמראה עד שהענן העצום החל לכסות אותם ותוך שניות הם נעלמו כלא היו והחל לרדת שלג! ישבנו שם מצונפים, שותים תה ואוכלים לחם יבש עם משהו, מקווים לטוב. בדיוק אז הגיעו עוד שישה ישראלים שפספסו את המחזה. אך אז, בשבילים, התפזר הענן לכמה דקות שאפשרו צילומים נהדרים ושוב חזר וכיסה הפעם גם אותנו. כאשר השלג התגבר הבנו שההצגה נגמרה להיום, והלכנו. כעבור פחות משעה, הסתכלנו לאחור ושוב נשקפו אלינו הטורסים גלויים, מוארים וגאים. ככה זה פה עם רוחות בכזו עוצמה.

זהו, הפיינה מאחורינו ואנו מרגישים שמזלנו שיחק לנו אחרי הכל. כשחזרנו לפורטו נטלס התפנקנו בקולה קרה, מקלחת ומסעדה כמו שצריך. זה היה כמו לחזור לרגילה מהצבא, אך בידיעה שביום ראשון אין צורך לחזור! למחרת עשינו שייט לשני קרחונים נוספים באזור - גדולים ועצומים אף הם וגם להם צורה של נהר שקפא, עם קרח שיש לו צורות שפיצים וצבעי כחול פה ושם - הכל אותו דבר. השייט עצמו היה ארוך ומייגע וגרם לבטן שלי להתהפך. אני פה כבר מקצר בתאורים, כיוון שאני מתעייף ותוהה אם מישו נשאר אתי עד לשלב הזה. הסיפור הבא - ארגנטינה מזרזם לצפון. להשתמע!